

'*Buenos días!*' klonk het. Een onbekende stem, zo'n anderhalve meter boven me. Ik schrok overeind, mijn pols zat ergens aan vast, mijn arm draaide in een vreemde positie.

Waar ben ik. Grote lege hal. Beton. Tl-buizen. Het geluid van vliegtuigmotoren. Handboei om mijn pols, vastgeketend aan een verwarmingsbuis...

'Jij hebt diep geslapen zeg!'

Een jongen, hooguit twintig, militair uniform, keek me vriendelijk aan.

Oh mijn god. Gisteren. Het is echt gebeurd. Gepakt. Ik ben gepakt. De jonge bewaker hield me een plastic bekertje voor. Ik zocht een minder onaangename houding op het matrasje en nam de beker aan met mijn vrije linkerhand.

Boven de mierzoete koffie kwamen de beelden terug. De incheckbalie waar ik mijn rode sporttas afgaf. De paspoortcontrole, die probleemloos leek te verlopen. De onderdrukte euforie waarmee ik de taxfree-zone binnenliep. Dit was alvast hindernis één. Maar ja, er zouden er nog veel volgen. Ah, een bar... even een rum-cola...

Het tikje op mijn schouder. Het oorverdovend kleine, nietsbetekende tikje op mijn schouder. *Are you mister Gumbmann?* Ja, en mister Gumbmann is een paar passen van de bar.

'Si, I am mister Gumbmann.' Ik draaide me om naar de twee jonge militairen, volledig in het groen, machinegeweer losjes over de schouder.

Dit hoefde niets te betekenen hebben. Echt niet. Routine. Zweet droop via mijn wenkbrauwen langs mijn neus en slapen.

'Wilt u heel even meekomen? Onze capitán heeft enkele vragen voor u...'

De tocht voltrok zich nu in omgekeerde richting. Opnieuw langs de paspoortcontrole, de incheckbalie. De blikken van de dames achter de balie: 'hebben ze er weer een betrapt...?' De blikken van de mensen in de rijen, bekenden uit het hotel: 'Zo zo kerel, dus dáárom

Zie woordenlijst op pagina 364

was jij hier alleen op vakantie...'

De koortsachtige wandeling eindigde in een zijkamer voor een bureau, waarachter een gedrongen heer in groen militair uniform zat. Hij keek me triomfantelijk aan: 'Are you Mister Gumbmann?'

'Si señor.'

'You speak Spanish?'

'Si señor.'

'Pasaporte, por favor.'

'Ah, Mister Gumbmann is geboren in Mexico...'

Klopt. Nederlands paspoort, geboren in Mexico-Stad.

'Is dit uw bagage?'

'Jazeker.'

'Openmaken, por favor.'

De rode sporttas bevatte niets dan kleding, toiletpullen, een mini-discspeler.

Mijn handbagage was het volgende onderzoeksonderwerp.

'Twee pakken 'Colombiaanse Kwaliteitswijn' van elk 3,5 liter.' De capitán klonk spottend.

Ik zweeg.

Het was inderdaad te belachelijk om waar te zijn. Karton bedrukt met een golvende Colombiaanse vlag – vrijwel identiek aan die van Noord-Holland – een idyllische pentekening van een landhuisje in de bergen en daaronder sierlijke letters Cabernet Sauvignon.

Ik kon naar waarheid zeggen dat ik ze 'had meegekregen', maar het zou niets aan de ernst van mijn situatie veranderen. Wie zou zo dom zijn om zeven liter goedkope wijn aan te pakken en voor iemand mee te nemen als je thuis in de supermarkt even slechte wijn kunt kopen?

De capitán had inmiddels een houten houder van de plank achter zich gegrepen. Ik voelde het zweet op mijn voorhoofd parelen terwijl ik in het houten ding een antieke scheikundedoos herkende. Reageerbuisjes, gevuld met een doorzichtige vloeistof en afgesloten met een groen kurkje. Op dezelfde triomfantelijke toon als waarmee hij mijn naam had uitgesproken, begon de capitán een verhandeling over het doel van zijn scheikundedoos.

'Met dit buisje, mijnheer Gumbmann, kunnen wij de aanwezigheid

'*Buenos días!*' klonk het. Een onbekende stem, zo'n anderhalve meter boven me. Ik schrok overeind, mijn pols zat ergens aan vast, mijn arm draaide in een vreemde positie.

Waar ben ik. Grote lege hal. Beton. Tl-buizen. Het geluid van vliegtuigmotoren. Handboei om mijn pols, vastgeketend aan een verwarmingsbuis...

'Jij hebt diep geslapen zeg!'

Een jongen, hooguit twintig, militair uniform, keek me vriendelijk aan.

Oh mijn god. Gisteren. Het is echt gebeurd. Gepakt. Ik ben gepakt. De jonge bewaker hield me een plastic bekertje voor. Ik zocht een minder onaangename houding op het matrasje en nam de beker aan met mijn vrije linkerhand.

Boven de mierzoete koffie kwamen de beelden terug. De incheckbalie waar ik mijn rode sporttas afgaf. De paspoortcontrole, die probleemloos leek te verlopen. De onderdrukte euforie waarmee ik de taxfree-zone binnenliep. Dit was alvast hindernis één. Maar ja, er zouden er nog veel volgen. Ah, een bar... even een rum-cola...

Het tikje op mijn schouder. Het oorverdovend kleine, nietsbetekende tikje op mijn schouder. *Are you mister Gumbmann?* Ja, en mister Gumbmann is een paar passen van de bar.

'Si, I am mister Gumbmann.' Ik draaide me om naar de twee jonge militairen, volledig in het groen, machinegeweer losjes over de schouder.

Dit hoefde niets te betekenen hebben. Echt niet. Routine. Zweet droop via mijn wenkbrauwen langs mijn neus en slapen.

'Wilt u heel even meekomen? Onze capitán heeft enkele vragen voor u...'

De tocht voltrok zich nu in omgekeerde richting. Opnieuw langs de paspoortcontrole, de incheckbalie. De blikken van de dames achter de balie: 'hebben ze er weer een betrapt...?' De blikken van de mensen in de rijen, bekenden uit het hotel: 'Zo zo kerel, dus dáárom

Zie woordenlijst op pagina 364

was jij hier alleen op vakantie...'

De koortsachtige wandeling eindigde in een zijkamer voor een bureau, waarachter een gedrongen heer in groen militair uniform zat. Hij keek me triomfantelijk aan: 'Are you Mister Gumbmann?'

'Si señor.'

'You speak Spanish?'

'Si señor.'

'Pasaporte, por favor.'

'Ah, Mister Gumbmann is geboren in Mexico...'

Klopt. Nederlands paspoort, geboren in Mexico-Stad.

'Is dit uw bagage?'

'Jazeker.'

'Openmaken, por favor.'

De rode sporttas bevatte niets dan kleding, toiletpullen, een minidiscspeler.

Mijn handbagage was het volgende onderzoeksonderwerp.

'Twee pakken 'Colombiaanse Kwaliteitswijn' van elk 3,5 liter.' De capitán klonk spottend.

Ik zweeg.

Het was inderdaad te belachelijk om waar te zijn. Karton bedrukt met een golvende Colombiaanse vlag – vrijwel identiek aan die van Noord-Holland – een idyllische pentekening van een landhuisje in de bergen en daaronder sierlijke letters Cabernet Sauvignon.

Ik kon naar waarheid zeggen dat ik ze 'had meegekregen', maar het zou niets aan de ernst van mijn situatie veranderen. Wie zou zo dom zijn om zeven liter goedkope wijn aan te pakken en voor iemand mee te nemen als je thuis in de supermarkt even slechte wijn kunt kopen?

De capitán had inmiddels een houten houder van de plank achter zich gegrepen. Ik voelde het zweet op mijn voorhoofd parelen terwijl ik in het houten ding een antieke scheikundedoos herkende. Reageerbuisjes, gevuld met een doorzichtige vloeistof en afgesloten met een groen kurkje. Op dezelfde triomfantelijke toon als waarmee hij mijn naam had uitgesproken, begon de capitán een verhandeling over het doel van zijn scheikundedoos.

'Met dit buisje, mijnheer Gumbmann, kunnen wij de aanwezigheid

van cocaïne aantonen... Komt de inhoud van dit buisje in aanraking met cocaïne, dan kleurt deze helderblauw...' Zijn tanden blonken in zijn grijns. De uitkomst van de test stond vast.

Hij drukte kraantje uit het karton van het pak witte wijn en liet wat wijn in het buisje stromen. Kurk erop en schudden. Niets. Geen verkleuring.

De capitán legde het buisje op zijn bureau en streek met zijn hand door zijn haar. Hernieuwd vastberaden greep hij een ander buisje: 'Als deze stof rood kleurt, mijnheer Gumbmann, dan is dat het bewijs voor aanwezigheid van heroïne.'

Heroïne?! Als ik iets niet bij me had, dan was het wel heroïne! Zou ik dan zometeen toch nog op de eerstvolgende vlucht stappen? Zou hij echt niet op het idee gekomen zijn dat er een dubbele zak in het pak zat? De gedachte dat ik dit kantoor misschien toch nog zonder aanhouding kon verlaten, maakte mijn hoofd licht en mijn knieën rubberig.

De capitán trok het pak rode wijn naar zich toe. Gespannen volgde ik zijn bewegingen, wat kon hij van plan zijn? Opnieuw zette hij zijn duim in het karton, trok het kraantje naarbuiten, verwijderde het zegeltje en schonk rode wijn in het buisje.

'Rood, mijnheer Gumbmann, bewijst de aanwezigheid van heroïne.' Opzichtig schudde hij het buisje. Wat kon dit voor test zijn? Trucage? Een stof die altijd alles bloedrood kleurde? Hoe de capitán ook stond te schudden, er gebeurde niets. De rode wijn in het buisje behield de kleur van... rode wijn.

'Señor Gumbmann, u bent bij deze aangehouden voor het bij u hebben van heroïne.' Hij zette beide wijnpakken op een weegschaal, en specificeerde: 'Zes kilo en 990 gram heroïne.'

Verbijsterd keek ik hem aan. Zeven kilo heroïne! Sprakeloos richtte ik mijn blik op de twee soldaten die me begeleid hadden. Kon hun baas dat zomaar verzinnen? De gezichten bleven uitdrukingsloos. Geen spoor van verbazing of leedvermaak bij zoveel aantoonbaar bedrog. Alleen de capitán grijnsde alsof hij persoonlijk de zilvervloot had terugveroverd.

De capitán draaide een vel papier in de typemachine en begon letter voor letter mijn personalia in te tikken. P.E.T.E.R.

C.H.R.I.S.T.I.A.N. G.U.M.B.M.A.N.N.

Het leek uren te duren. Alsof mijn arrestatie de allerbelangrijkste taak in de hele wereld was. Tussen het typen door bleef hij me bestoken met vragen. Alsof de kans op een bekentenis zou groeien naarmate hij meer vragen zou stellen. ‘Van wie heeft u het spul gekocht? U geeft geen antwoord. Ik schrijf dus op:

6. K.I.L.O.S. Y. 9.9.0. G.R.A.M.O.S. D.E. H.E.R.O.Í.N.A.’

‘Hoe kwam u aan dat spul?’

Waarom? Aan zijn zelfbedachte zeven kilo heroïne? Wat hoopt mijnheer de capitán daarmee te bereiken? Dat ik op een zeker moment mijn zelfbeheersing verlies en zeg: moet je eens even goed luisteren, opgeblazen eikel. Zeven kilo heroïne? Ben je niet goed bij je hoofd? Er zit twee kilo coke in die pakken. Verpakt in waterdichte zakjes. Nee, heb ik niet zelf gedaan, maar ik vertrouw erop dat er geen gram meer in zit dan dat. En JA, ik weet het, ik had die lui voor geen cent moeten vertrouwen! Ik ben dom geweest! DOM! D.O.M.! Typt u dat er maar achteraan.

Terwijl de capitán het regeleinde-armpje van de schrijfmachine een paar keer bewoog om het juiste invoegpunt van het formulier te bereiken, kreeg ik een sprankje hoop.

Hij kon daar wel zes kilo en 990 gram heroïne neertypen, maar de rechter zou er onherroepelijk achter komen dat dit proces-verbaal een leugen was. Toch?

In Nederland zou zoiets geheid goed zijn voor een vormfout.

Ik zweeg terwijl de capitán bleef vragen.

‘Van wie heeft u deze heroína gekocht? Hoe komt u eraan?’

U kunt beter alles vertellen, want dan kan ik nog een goed woordje voor u doen bij de rechter.

Als u meewerkt, zal de straf lager uitvallen.

Ik ben uw beste vriend. Houdt u rekening met een jaar of twintig in de bak.

Voor wie haalt u het spul?

Wat zijn de namen van uw contactpersonen in Nederland? En hier op Isla Margarita?’

Ik bleef zwijgen.

Laat deze meneer zijn verhaal maar voor de rechter houden.
Knappe agent die kan hardmaken dat ik zeven kilo heroïne bij me zou hebben. Dus als ik hem zijn leugen laat uittypen, ga ik vrijuit. Dacht ik.

En nu zat ik hier, met een leeg koffiebekertje, een volle blaas en met mijn pols aan een verwarmingsbuis, na een nacht in bewaring op het vliegveld.

Ik vroeg de bewaker of ik naar de wc kon gaan. Hij maakte mijn pols los en leidde me door een gang. Halverwege de gang rook ik al dat we de toiletruimten naderden. De bewaker trok een soort kusmondje en wees daarmee een deur aan. Haastig opende ik de deur, stapte het betonnen hok met wc-pot binnen, waar de geur van ingedroogde stront en urine me de adem afsneed.

Godzijdank maakte de bewaker geen aanstalten om me de ruimte in te volgen. Dat kusmondje waarmee hij de deur aanwees had me even een rilling bezorgd. Terwijl ik mijn gulp openritste, hield ik mijn nek zo uitgestrekt mogelijk om frisse lucht uit het geopende raampje onder het plafond mijn longen in te zuigen.

Kokhalzend keek ik naar de bruin bespatte muren – kwamen hier nooit schoonmakers – en ik haastte me weer de gang in, waar de bewaker achter de deur op wacht stond.

‘Weet jij hoe laat het is?’ vroeg ik hem terwijl we terugliepen naar mijn plek aan de verwarmingsbuis.

Hij keek op zijn horloge, ‘Bijna 7 uur.’

‘Wat gaat er gebeuren?’

‘Weet ik niet. Ik weet alleen dat ze je om negen uur komen halen.’

Ik ging weer zitten op het matras en hij klonk de handboei om mijn pols en aan de buis.

Hoe laat zou het in Nederland zijn? Eén uur na middernacht. Ze moesten inmiddels begrepen hebben dat ik niet op de vlucht zat. Zouden ze op me hebben staan wachten op Schiphol? Of zou iemand doorgeseind hebben dat ik gepakt was? Zou iemand van de bende zelf me aangegeven hebben? Als ik die vier kilo had meegenomen, zou ik dan niet gepakt zijn? Ben ik gepakt omdat ik er maar

twee meenam? De kapitein in het kantoortje was misschien wel getipt over mijn komst. Dan lijkt het of de kapitein zijn werk goed heeft gedaan: mij met de twee kilo kruimelwerk aanhouden en een ander met meer in zijn bagage laten gaan. Een complot, waar iedereen in zit, tot en met de kapiteins en de douaniers. Dat had Miguel in Nederland toch zelf gezegd? 'Het is allemaal afgekocht, we hebben onze mensen daar zitten, ze laten je door.' Of zou dat bluffpoker geweest zijn? Oh mijn god, waar ben ik aan begonnen. Hoe heb ik ze ooit kunnen geloven. Als ik nu maar kan bewijzen dat er leugens in het proces-verbaal staan, dan moet de rechter me vrijlaten op procedurefouten.

Eén uur na middernacht in Amsterdam betekende ook dat nog niemand mij miste, behalve Miguel. Die gedachte gaf me een beetje rust.

Een paar uur later liepen twee militairen de ruimte binnen, een jonge jongen, even jong als mijn bewaker, en een grijsbesnorde heer. 'Maak maar los,' wees de oudste van de twee naar de verwarmingsbuis. 'Tijd om te gaan. Ik ben capitán Delgado en breng je naar het politiebureau.' Zijn stem klonk vriendelijk. 'Heb je al je spullen bij je?'

Met een schok zag ik de openstaande rits van mijn aktetas. Goddomme, ik had het kunnen weten. Iemand was door mijn spullen gegaan.

Tijd om te controleren of er iets weg was had ik niet.

Delgado wuifde de aangeboden handboeien weg. Ongeboeid liep ik met hem mee, terwijl hij opsomde wat me te wachten stond.

'We gaan zometeen naar de rechtbank en naar het laboratorium.

Daarna brengen we je naar een gevangenis, waar je zult blijven tot je bent veroordeeld. Bereid je voor op een hel. Neem niets mee naar binnen want ze zullen het je afpakken. Heb je geld?'

Oh ja, dacht ik, nu gaan we het krijgen, hij gaat me vragen om geld. Ik knikte bevestigend en voelde me teleurgesteld, hij had me vriendelijk geleken.

'Goedzo, je zult je geld nodig hebben, want je moet zelf betalen voor je eten.' Verbaasd keek ik hem aan. 'Ja, je zult iemand geld moeten geven om eten voor je te regelen.'

Bizar! Maar hij vroeg niet om geld, dus dat viel mee.

Ik vertelde dat ik nog honderd gulden had en dat ik die dan zou moeten wisselen. 'Dat kan je niet want je paspoort is ingenomen. Geef het maar aan mij, dan gaan we langs een bank.'

Ik pakte mijn tas en zocht mijn geld.

Weg. Kut, zie je wel, die klootzakken hebben me bestolen. Mijn minidisc-speler zat nog wel in de tas. En de schijfjes ook. Gelukkig, die wilde ik echt niet kwijt!

'Ik heb me vergist, ik heb geen cash meer...' Zijn collega's beschuldigen van diefstal leek me niet verstandig. Dat zou de goede sfeer alleen maar kunnen verpesten en het geld terugkrijgen zat er toch niet in.

'Kun je geld opnemen?'

Ik zocht, pfff. 'Ja.' Mijn pasjes had de dief in de portemonnee gelaten.

'Heb je honger?'

'Ja.'

'Oké, eerst halen we geld en ontbijt, daarna gaan we naar het laboratorium.'

Na het bezoek aan de bank kon ik 100.000 bolivares, ongeveer honderd gulden, in mijn portemonnee steken. Delgado stopte bij een eettentje langs een zanderige weg en parkeerde naast een autowrak in de verdorde berm.

Het tweetal begeleidde me naar de toonbank, waar Delgado zijn broekriem ophees en bromde dat hij ook wel een ontbijt kon gebruiken. Was dat een hint? Ik nam het zekere voor het onzekere en bestelde ook voor hem en zijn kompaan broodjes. Nog geen vijf gulden rekende ik af.

Even later bracht de serveerster een rijk ontbijt voor drie man. Als ik mijn blik richtte op de groene heuvels, die verliepen naar grijs-paars aan de horizon, kon ik me voorstellen dat ik nog gewoon op vakantie was. Een vakantie waarin ik achterover kon leunen om te genieten van broodjes met kaas en worst, de koele wind, de blauwe lucht, de grote witte wolken, de palmen naast het restaurantje, de cactussen, hoog en smal als stekelige paaltjes, of klein en rond, als Mickey-Mouse-oren in de woestbruine begroeiing. Een vakantie waarin ik elk moment kon opstappen en weggaan. Oké, dat wil

zeggen: als ik kon rijden in een wrak zonder wielen, of ongestraft de politiewagen kon pakken.

‘Zometeen vertrekken we naar het laboratorium.’ Delgado prikte met een tandenstoker het brood tussen zijn tanden vandaan.

‘Laboratorium... Wat ga ik daar doen?’ vroeg ik.

‘Standaardprocedure. Doen we altijd.’ Hij likte aan zijn tanden en gooide het stokertje in de asbak. ‘Het is niets bijzonders, geen zorgen.’

Of ik me werkelijk geen zorgen moest maken wist ik niet. De wijnpakken waren plakkerig, had ik geconstateerd bij het korte onderzoek waaraan ik de pakken in de hotelkamer onderworpen had. Of het de inhoud was die uit het pak lekte, of de lijm waarmee het pak na het ‘bijvullen’ weer was gedicht, ik wilde het niet weten en dus had ik alles snel weer ingepakt om daarna een rum-cola achterover te slaan en op bed te gaan liggen met de koptelefoon van m’n walkman op m’n hoofd. Er kon dus van alles uit de testen komen, om te beginnen alcohol en in het gunstigste geval zou ik ook lijmsporen aan mijn handen hebben.

Even later stapte ik uit bij een laag gebouw, alles gelijkvloers, in een tuin vol kleurrijke planten die je in Noordwest-Europa alleen als kamerplanten tegenkomt.

Delgado en zijn jeugdige collega begeleidden me naar binnen. Ze bleven de hele tijd bij me, terwijl de laborante haar testen afnam.

De vrouw, een jaar of veertig met een fraai rubenspostuur, nam geroutineerd mijn handen af met een vochtige doek. Mijn verbazing beantwoordde ze met een beknopte uitleg. Heel zakelijk.

‘Wij testen uw handen op sporen van drugs, mijnheer.’

Potje. Alsublieft. Even in plassen. Met hetzelfde tuitmondje dat de bewaker eerder vertoond had, wees ze naar een deur die van de wc bleek te zijn.

Na hooguit een uur had ik alle tests doorlopen en bracht Delgado me naar buiten.

‘Ga zitten,’ wees hij naar de veranda vlak naast de voordeur van het laboratorium, door het gevelbrede afdak voorzien van schaduw en

verkoeling.

Ik zette mijn aktetas naast een van de stoelen en nam plaats. Tikte een sigaret uit mijn pakje en bood beide heren ook een sigaret aan. Voorzichtig vroeg ik waarom we hier moesten wachten.

‘Uw consul komt u zometeen bezoeken.’ Mijn hart kromp. Wat een vreselijke eer.

‘Geen zorgen,’ wuifde Delgado, ‘het is allemaal gebruikelijk.’ Hij leunde achterover en tikte zijn as af in de gemetselde plantenbak vol Bougainvillea’s.

‘Zometeen’ bleek een rekbaar begrip. De minuten tikten weg, een kwartier werd een uur. Tijd die Delgado gebruikte om me uit te leggen hoe leven als arrestant er hier uitzag. Waardevolle informatie. Zo verzekerde hij me dat ik bij alles dat ik moest afgeven, aan wie dan ook, een ontvangstbewijs moest vragen.

‘Je wordt hier door iedereen bestolen,’ zei hij nadrukkelijk. Kennelijk dus ook door de politie. Op zich verbaasde me dat niet, maar dat het zo breed voorkwam vond ik toch wel opmerkelijk. Verontwaardigd. Aan wat voor rechtssysteem was ik overgeleverd? Of zou ik straks misschien toch nog met een vormfout op het vliegtuig kunnen stappen?

De twee geüniformeerde mannen keuvelden verder over kleine en grote onderwerpen – wat dacht ik van de herverkiezing van Hugo Chávez? Uhm... Wat voor president hadden wij eigenlijk in Olanda? Een koningin? Echt. En een minister-president. Langzaam begon ik te begrijpen dat de heren uitkeken naar zulke ontspannen dagen. Trage uren als welkome afwisseling.

Even na het moment dat de middagszon over zijn hoogste punt was en de schaduwen weer langer werden, stopte er een stofvrije auto waaruit een Noord-Europeaan in een pak stapte. Tegen de zestig schatte ik hem. Slank en boven de een-meter-tachtig. Hij groette de agenten en liep met een uitgestoken hand en een zakelijke blik op mij af.

‘Edelveld is mijn naam. Honorair consul op Margarita. Ik ben gevraagd naar je toe te komen om je een en ander uit te leggen en eventueel te helpen bij het regelen van de aangelegenheden. Hoe

gaat het met je?’

Bespaar me de beroepsmatige interesse, dacht ik terwijl ik mezelf ‘Naar omstandigheden wel’ hoorde zeggen.

‘Eigen schuld dikke bult’ meende ik in zijn blik te zien. Of was dat nu de mantra die zich de afgelopen vierentwintig uur steevast in mijn hoofd opdrong?

‘Is er iemand die ik moet inlichten in Nederland? Heb je telefoonnummers voor me?’ Mijn hart kromp opnieuw. De gedachte dat hij mijn ouders zou bellen met dit vreselijke nieuws. Stond ik maar op een putdeksel. Zo een die kon openklappen, zodat het riool me zou verzwelgen.

Zwijgend luisterde ik naar zijn toezeggingen, contact opnemen met mijn ouders, mijn werkgever, het ministerie van buitenlandse zaken in Nederland en horen wat die inmiddels hadden ondernomen. ‘Inmiddels hadden ondernomen’? Was mijn aanhouding in Nederland dan al bekend? Jazeker, zoiets verloopt in de regel heel soepel. Soepel... Beton zonk naar mijn voetzolen. Hoe laat was het in Nederland? Donderdagochtend, half zeven? Ik stelde me voor hoe in de komende uren bij mijn ouders onherroepelijk het moment zou komen dat de telefoon overging. Wat had ik ze aangedaan.

Uit zijn leren koffertje diepte Edelveld een paar A4’tjes op.

‘Hier heb je een lijst met advocaten op het eiland. Ik mag je niemand aanraden, maar niet voor niets, hou ik een bepaalde volgorde aan.’

Begreep ik die zin nou goed of niet? Aarzelend pakte ik het papier aan.

‘Het is verstandig als je een advocaat in de arm neemt die een en ander voor je regelt en je zaak bepleit in de rechtbank.’ Vanzelfsprekend, ik was er nog geen moment vanuit gegaan dat dat hier anders zou werken dan in Nederland.

‘Heb je nog vragen.’ Het proces-verbaal en de zogenaamde heroïne-testuitslag? Kon ik daarover beginnen? Vormfouten, kent de rechtbank die hier ook? Ondanks zijn vraag hield ik mijn gedachten voorlopig voor me.

Ondertussen vervolgde hij zijn verhaal geroutineerd. Ik was duidelijk niet de eerste Nederlander was voor wie hij deze informatie-riedel afdraaide.

'*Buenos días!*' klonk het. Een onbekende stem, zo'n anderhalve meter boven me. Ik schrok overeind, mijn pols zat ergens aan vast, mijn arm draaide in een vreemde positie.

Waar ben ik. Grote lege hal. Beton. Tl-buizen. Het geluid van vliegtuigmotoren. Handboei om mijn pols, vastgeketend aan een verwarmingsbuis...

'Jij hebt diep geslapen zeg!'

Een jongen, hooguit twintig, militair uniform, keek me vriendelijk aan.

Oh mijn god. Gisteren. Het is echt gebeurd. Gepakt. Ik ben gepakt. De jonge bewaker hield me een plastic bekertje voor. Ik zocht een minder onaangename houding op het matrasje en nam de beker aan met mijn vrije linkerhand.

Boven de mierzoete koffie kwamen de beelden terug. De incheckbalie waar ik mijn rode sporttas afgaf. De paspoortcontrole, die probleemloos leek te verlopen. De onderdrukte euforie waarmee ik de taxfree-zone binnenliep. Dit was alvast hindernis één. Maar ja, er zouden er nog veel volgen. Ah, een bar... even een rum-cola...

Het tikje op mijn schouder. Het oorverdovend kleine, nietsbetekende tikje op mijn schouder. *Are you mister Gumbmann?* Ja, en mister Gumbmann is een paar passen van de bar.

'Si, I am mister Gumbmann.' Ik draaide me om naar de twee jonge militairen, volledig in het groen, machinegeweer losjes over de schouder.

Dit hoefde niets te betekenen hebben. Echt niet. Routine. Zweet droop via mijn wenkbrauwen langs mijn neus en slapen.

'Wilt u heel even meekomen? Onze capitán heeft enkele vragen voor u...'

De tocht voltrok zich nu in omgekeerde richting. Opnieuw langs de paspoortcontrole, de incheckbalie. De blikken van de dames achter de balie: 'hebben ze er weer een betrapt...?' De blikken van de mensen in de rijen, bekenden uit het hotel: 'Zo zo kerel, dus dáárom

Zie woordenlijst op pagina 364